

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **F 9, s.r.o.**, IČO: 26411041
sídlem Nečtiny 175

zastoupeného Mgr. Danielem Tetzelm, advokátem,
sídlem Mečíková 409, Jesenice

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce**,
sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 3. 5. 2018, čj. ČOI 23438/18/O100/1000/18/SvoŠte/Št,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. **Předmět řízení a vymezení sporu**

1. Žalobce se žalobou podanou dne 3. 7. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 3. 5. 2018, čj. ČOI 23438/18/O100/1000/18/SvoŠte/Št (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu

Středočeského a Hl. Město Praha (dále též „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 22. 1. 2018, čj. ČOI 9605/18/1000 (dále též jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 200 000 Kč za správní delikt podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů, v rozhodném znění (dále jen „**zákon o pohonných hmotách**“), kterého se žalobce dopustil „*tím, že při kontrole provedené dne 18. 4. 2016 na čerpací stanici pohonných hmot F 9, s.r.o., umístěné na adrese Dukelských hrdinů 200, 269 01 Rakovník – Rakovník II, prodával(a) Směsnou motorovou naftu s obsahem MEMK nad 30% (v prodeji pod názvem SMN30 Diesel) nesplňující požadavek na složení a jakost stanovený vyhláškou č. 133/2010 Sb. (...) a ustanovení § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, neboť ve sledovaném ukazateli Bod vzplanutí P.M. byla zjištěna hodnota 20,5 °C, přičemž normou ČSN 656508 – 2013 stanovená limitní hodnota, při zahrnutí nejistoty měření dle ČSN EN ISO 4259, činí minimálně 53,0 °C, čímž prodávaná motorová nafta s obsahem MEMK nad 30% (v prodeji pod názvem SMN 30 Diesel) nevyhověla limitní hodnotě ČSN 656508 – 2013*“.
3. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 3. 5. 2018, žalovaná k odvolání žalobce Prvostupňové rozhodnutí změnila v části výroku týkající se odkazu na aplikovaná ustanovení právních předpisů a ve zbytku toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

4. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí stručně rekapitulovala závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí (str. 2 Napadeného rozhodnutí) a shrnula odvolací námitky uplatněné žalobcem (str. 2 – 3 Napadeného rozhodnutí).
5. K námitce, jejíž vypořádání je předmětem sporu mezi účastníky v tomto řízení, dle níž žalobci nebylo řádně oznámeno, že s ním správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení, žalovaná připustila, že v oznámení o zahájení řízení ze dne 23. 3. 2017, čj. ČOI 42213/17/1000 (dále též „**Oznámení o zahájení řízení**“) je nesprávně uvedeno, že Česká obchodní inspekce zahajuje správní řízení se společností OMV Česká republika, s.r.o. jako účastníkem podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). Z obsahu Oznámení o zahájení řízení i z kontextu s provedenou kontrolou a jejími výsledky je však dle žalované zcela nepochybné, že se jedná o chybu v psaní, přičemž žalobci musela být tato skutečnost ze všech souvisejících okolností zřejmá. Žalovaná zdůraznila, že Oznámení o zahájení řízení odkazuje na kontrolu provedenou dne 18. 4. 2016 na čerpací stanici pohonných hmot F 9, s.r.o. umístěné na adrese Dukelských hrdinů 200, 269 01 Rakovník – Rakovník II, provozované žalobcem, a popisuje, v čem vytykané pochybení spočívalo. Z toho je dle žalované naprosto jasné, že se jedná o zjištění vyplývající z kontroly provedené uvedený den na čerpací stanici provozované žalobcem. S provedením kontroly v předmětné provozovně i s jejími výsledky byl přitom žalobce podle žalované opakovaně seznámen. Žalobce si byl tedy na základě žalovanou označených podkladů rozhodnutí podle žalované

dobře vědom toho, že dne 18. 4. 2016 zahájili inspektoři žalované na jím provozované čerpací stanici pohonných hmot umístěné na předmětné adrese kontrolu, při níž bylo zjištěno popsané protiprávní jednání. Žalobce tedy podle žalované věděl, že v daný den bylo zjištěno uvedené porušení zákona a prováděcí vyhlášky, a mohl tak očekávat, že toto zjištění bude předmětem správního řízení.

6. Žalovaná podotkla, že v žádné z četných písemností pořízených v souvislosti s kontrolou není jakákoli zmínka o společnosti OMV Česká republika, s.r.o.; z průběhu kontroly tedy nevyšlo najevo, že by tato společnost byla jakkoli zapojena do prodeje předmětné směsné motorové nafty spotřebitelům a že by se jakkoli podílela na zjištěném pochybení ohledně jejího složení. Obdržel-li tedy žalobce následně Oznámení o zahájení řízení odpovídající s výjimkou označení účastníka řízení všem zjištěným skutečnostem, neměl podle žalované žádný důvod předpokládat, že za předmětná zjištění odpovídá společnost OMV Česká republika, s.r.o., a nikoli on, a to zvláště za situace, kdy v Oznámení o zahájení řízení jemu zaslaném není žádná zmínka, resp. vysvětlení k tomu, že by i přes kontrolní zjištění, z nichž jasně vyplývalo, že prodávajícím a tedy osobou odpovědnou za zjištěné pochybení je právě žalobce, správní orgán následně dospěl k závěru, že odpovědnou za tato zjištění je společnost OMV Česká republika, s.r.o. Žalovaná doplnila, že žalobce těžko mohl dospět k jinému závěru, než že označení účastníka řízení představuje chybu v psaní, a že ve skutečnosti se jedná o správní řízení vedené s ním jako s účastníkem řízení ve věci tohoto zjištění.
7. Uvedený závěr poté podle žalované potvrdila písemnost ze dne 27. 12. 2017, čj. ČOI 169153/17/1000, označená jako Sdělení ve věci správního řízení (dále jen „**Sdělení ze dne 27. 12. 2017**“), v níž správní orgán prvního stupně konstatoval, že dne 23. 3. 2017 bylo s žalobcem jako s účastníkem řízení doručením Oznámení o zahájení řízení zahájeno správní řízení ve věci možného porušení zákona o pohonných hmotách, a připomněl žalobci jeho procesní práva v tomto správním řízení.
8. Žalovaná uzavřela, že v předmětném Oznámení o zahájení řízení se správní orgán prvního stupně dopustil chyby v psaní spočívající v nesprávném označení účastníka tohoto správního řízení. S přihlédnutím ke všem souvislostem však toto formální pochybení dle názoru žalované neodůvodňuje závěr, že tímto Oznámením o zahájení řízení nebylo zahájeno řízení se žalobcem, ale se společností OMV Česká republika, s.r.o., a že žalobce v důsledku tohoto pochybení byl zkrácen na svých procesních právech zajišťujících mu naplnění práva na spravedlivý proces.
9. Žalovaná posléze na str. 5 – 8 Napadeného rozhodnutí vyložila důvody, pro které nepřisvědčila námitkám brojícím proti výši uložené pokuty.

III. Žaloba

10. Žalobce v podané žalobě pod **prvním žalobním bodem** namítl, že se žalovaná nedostatečně, respektive chybně vypořádala s jeho odvolací námitkou směřující proti tomu, že v dané věci nebylo řádně oznámeno zahájení sankčního správního řízení proti žalobci. Z okolností, které z předmětného přípisu ze dne 23. 3. 2017 plynou, není podle žalobce

zřejmé, že by ve skutečnosti mínil správní orgán prvního stupně zahájit řízení proti žalobci. Žalovaná ani správní orgán prvního stupně nadto podle žalobce doposud – i pokud by se mělo jednat o „chybu v psaní“, což však žalobce odmítl – tvrzenou chybu v psaní neodstranily. Podle přesvědčení žalobce je evidentní, že sankční správní řízení bylo zahájeno nikoli se žalobcem, nýbrž se společností OMV Česká republika, s.r.o.

11. Žalobce podotknul, že oznámením o zahájení správního řízení vymezuje správní orgán nejen samotný skutek, ale i účastníka, proti němuž má být správní řízení vedeno. Pakliže v popisu skutku je chybně označen účastník, je takové oznámení podle žalobce zmatečné. Takové zmatečné oznámení bylo dle přesvědčení žalobce vydáno v předmětné věci. Z postupu žalobce dle jeho názoru nikterak neplyne, že by bylo možné z jeho dalších kroků dovozovat, že si byl vědom toho, že správní orgán ve skutečnosti vede sankční správní řízení proti němu, a ne proti společnosti OMV Česká republika, s.r.o. Za daných okolností je proto závěr žalované o tom, že se jedná o pouhou chybu v psaní, která měla být žalobci ze všech okolností zřejmá, podle žalobce závěrem nepodloženým, nesprávným a zcela nepřipustným. Správní řád podle žalobce zcela důvodně klade požadavek na to, aby účastníkovi řízení správní orgán oznámil, že proti němu vede správní řízení, a v tomto oznámení vymezil skutek, pro který je takové řízení vedeno. To se však v daném případě podle žalobce nestalo.
12. Námitkami vznesenými pod **druhým žalobním bodem** pak žalobce namítal, že výše uložené sankce je vzhledem ke všem okolnostem případu nepřiměřeně vysoká. Doplnil, že z obsahu správního spisu plyne, že jednání žalobce bylo jednáním nedbalostním. Především je pak podle žalobce evidentní, že cena pohonných hmot, u nichž zčásti byl zjištěn předmětný nedostatek, činila zhruba padesát tisíc korun. Žalobce proto považoval za zcela neadekvátní, aby *„sankce za jednání žalobce byla uložena čtyřikrát vyšší“*.

IV. Vyjádření žalované

13. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě datovaném dnem 20. 7. 2018 reprodukovala obsah žalobních námitek žalobce, aby následně setrvala ve svých závěrech ohledně zákonnosti Napadeného rozhodnutí na v něm uvedené argumentaci, na kterou odkázala.
14. K námitkám uplatněným pod **prvním žalobním bodem** žalovaná konstatovala, že byt' je pravdou, že v Oznámení o zahájení řízení je v důsledku formálního pochybení nesprávně označen účastník řízení, je z celého jeho obsahu poukazujícího na kontrolu provedenou dne 18. 4. 2016 na čerpací stanici provozované výlučně žalobcem a z jednotlivých úkonů provedených kontrolními pracovníky žalované při této kontrole, s nimiž byl žalobce řádně seznámen, zřejmé, jaký skutek je předmětem tohoto správního řízení. Podle žalované je tomu tak zvláště za situace, kdy z průběhu kontroly nijak nevyplývalo, že by se společnost OMV Česká republika, s.r.o. jakkoli podílela na zjištěném pochybení, a kdy v Oznámení o zahájení řízení není jakákoli zmínka o tom, že by i přes kontrolní zjištění, dle něhož je odpovědnou osobou právě žalobce, správní orgán následně dospěl k závěru, že odpovědnou v této věci je společnost OMV Česká republika, s.r.o. Žalovaná doplnila, že skutečnost, že předmětné správní řízení je vedeno se žalobcem jako s účastníkem řízení,

potvrzuje Sdělení ze dne 27. 12. 2017, které na Oznámení o zahájení řízení odkazuje a žalobce jako účastníka řízení označuje. Žalovaná podotkla, že správní řád na rozdíl od opravy zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí nijak neupravuje formální postup opravy těchto nesprávností v jiných úkonech provedených správním orgánem v průběhu řízení. Sdělení ze dne 27. 12. 2017 lze podle žalované vzhledem k jeho obsahu považovat za nápravu předmětného nedostatku Oznámení o zahájení řízení. Žalobce podle žalované nepochybně věděl, že je účastníkem předmětného správního řízení, v čem spočívá projednávaný skutek a mohl se k těmto skutečnostem v rámci prvoinstančního řízení vyjádřit, resp. uplatnit další procesní práva zmíněná v předmětném sdělení. Na svých procesních právech tak žalobce nebyl podle žalované nijak zkrácen. Dle žalované je třeba odlišit situaci, kdy lze mít skutečně pochyby o tom, kdo je účastníkem řízení, od situace nastalé v projednávané věci, kdy nesprávné označení účastníka řízení v Oznámení o zahájení řízení bylo s ohledem na všechny okolnosti popsané v odůvodnění Napadeného rozhodnutí na úrovni zřejmé chyby a nesprávnosti, přičemž to, že se jednalo o takovou chybu, vyplynulo i z následného Sdělení ze dne 27. 12. 2017

15. K námitkám vzneseným pod **druhým žalobním bodem** žalovaná setrvala na závěru, že uložená pokuta odpovídá všem okolnostem posuzovaného případu uvedeným v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. V něm se žalovaná dle svého přesvědčení vypořádala jak s formou zavinění, tak s námitkou žalobce poukazující na cenu pohonných hmot.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Nezjistil přitom vady, k nimž byl povinen přihlédnout z moci úřední. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (jejich souhlas byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován).
17. Podstatou sporu mezi účastníky je posouzení otázky, zda nedostatky Oznámení o zahájení řízení odůvodňují závěr, že řízení o správním deliktu nebylo vůči žalobci vůbec zahájeno. Žalobce namítá, že nedostatky Oznámení o zahájení řízení nelze považovat za pouhou chybu v psaní, přičemž z předmětného oznámení nijak nevyplývá, že by ve skutečnosti minil správní orgán prvního stupně zahájit řízení proti žalobci, a sankční správní řízení tedy bylo zahájeno nikoli s žalobcem, nýbrž se společností OMV Česká republika, s.r.o.. Na druhou stranu žalovaná trvala na závěrech uvedených v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, dle nichž formální pochybení v označení účastníka v Oznámení o zahájení řízení zjevně představovalo pouhou chybu v psaní, přičemž ze všech okolností posuzované věci je zcela nepochybné, že řízení bylo zahájeno a vedeno s žalobcem, který věděl, že je účastníkem předmětného správního řízení a v čem spočívá projednávaný skutek, a mohl se

k těmto skutečnostem v rámci prvoinstančního řízení vyjádřit, resp. uplatnit všechna jemu náležející procesní práva.

18. Soud ze správního spisu zjistil, že u žalobce jako kontrolované osoby byla správním orgánem prvního stupně provedena kontrola podle zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**kontrolní řád**“), zaměřená na kontrolu plnění požadavků na složení a jakost pohonných hmot dle § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách a prováděcích právních předpisů. Kontrolní šetření byla realizována ve dnech 18. 4. 2016 a 21. 4. 2016 v provozovně žalobce označené jako „čerpací stanice F9 s.r.o., Dukelských hrdinů 2552/200, Rakovník II“; v místě přitom byly o kontrolních šetřeních sepsány úřední záznamy, jejichž stejnopisy byly spolu s oznámením o zahájené kontrole ze dne 20. 4. 2016, čj. ČOI 48239/16/1000, resp. s přípisem ze dne 21. 4. 2016, čj. 49338/16/1000 doručeny žalobci jako kontrolované osobě. Závěry kontroly byly popsány v protokolu o kontrole ze dne 18. 5. 2016, id. kód 100016051890571 (dále jen „**Protokol o kontrole**“), jenž byl žalobci doručen dne 20. 5. 2016 spolu s oznámením o provedené kontrole ze dne 18. 5. 2016, čj. 61682/16/1000. Z Protokolu o kontrole mj. vyplývá, že žalobce jako kontrolovaná osoba tím, že prodal či vydal pohonnou hmotu nesplňující požadavky na pohonné hmoty dle § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách (v protokolu označený vzorek nevyhověl ve sledovaných ukazatelích požadavkům na pohonné hmoty kladeným prováděcími předpisy), naplnil znaky skutkové podstaty § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách. V Protokolu o kontrole bylo kromě jiného pod rubrikou „Opatření“ uvedeno, že „další opatření v návaznosti na kontrolní zjištění provede“ správní orgán prvního stupně. Ze správního spisu přitom vyplývá, že žalobce proti uvedeným kontrolním zjištěním obsaženým v Protokolu o kontrole nebrojil námitkami podle § 13 kontrolního řádu a toliko informoval správní orgán prvního stupně přípisem ze dne 23. 6. 2016 o odstranění nevyhovujících pohonných hmot.
19. Ve správním spisu je dále založena písemnost ze dne 23. 3. 2017, čj. ČOI 42213/17/1000, označená jako „Zahájení správního řízení“. Ze záhlaví uvedené písemnosti vyplývá, že jejím adresátem je žalobce, který je v písemnosti označen obchodní firmou, identifikačním číslem osoby a uvedením sídla. V předmětném oznámení je přitom dále uvedeno, že správní orgán zahajuje podle ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu „s obchodní společností OMV Česká republika, s.r.o. jako účastníkem řízení ve smyslu § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu sankční správní řízení ve věci možného spáchání správního deliktu podle ust. § 9 odst. 1 písm. b) zákona [o pohonných hmotách], kterého se jmenovaná společnost měla dopustit tím, že při kontrole provedené dne 18.4.2016 na čerpací stanici pohonných hmot F 9, s.r.o., umístěné na adrese Dukelských hrdinů 200, 269 01 Rakovník – Rakovník II, prodávala Směsnou motorovou naftu s obsahem MEMK nad 30% (v prodeji pod názvem SMN30 Diesel) nesplňující požadavek na složení a jakost stanovený vyhláškou č. 133/2010 Sb. (...) a ust. § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, neboť ve sledovaném ukazateli Bod vzplanutí P.M. byla zjištěna hodnota 20,5 °C, přičemž normou ČSN 656508 – 2013 stanovená limitní hodnota, při zahrnutí nejistoty měření dle ČSN EN ISO 4259, činí minimálně 53,0 °C, čímž prodávaná [motorová]

nafta s obsahem MEMK nad 30% (v prodeji pod názvem SMN 30 Diesel) nevyhověla limitní hodnotě ČSN 656508 – 2013“.

20. V Oznámení o zahájení řízení bylo před poučením o právech účastníka řízení dále uvedeno, že *„zjištění se opírá o písemnosti, které tvoří součást spisu, založené[ho] v této věci. Protokol o kontrole ze dne 18.5.2016, identifikační kód 100016051890571, byl účastníkovi doručen dne 20.5.2016“.*
21. Jak vyplývá z doručanky založené ve správním spisu, Oznámení o zahájení řízení bylo žalobci doručeno dne 23. 3. 2017. Ze spisu nijak nevyplývá, že by bylo uvedené oznámení doručováno jakékoli jiné osobě.
22. Dále je ve správním spisu založeno Sdělení ze dne 27. 12. 2017, adresované žalobci, v němž správní orgán prvního stupně uvedl: *„Dne 23.3.2017, S Vámi, jako účastníkem řízení, bylo zahájeno správní řízení ve věci možného porušení ustanovení § 3 odst. 1 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu [podle] § 9 odst. 1 písm. b) zákona [o pohonných hmotách], a to doručením oznámení o zahájení správního řízení ze dne 23.3.2017, č.j.: ČOI 42213/17/1000“.* Správní orgán prvního stupně v předmětném sdělení žalobce informoval o tom, že ve věci již byly shromážděny podklady pro rozhodnutí, které bude vydáno nejdříve po uplynutí 7 dnů od doručení tohoto sdělení, a poučil jej o jeho procesních právech. Současně žalobce informoval o tom, že správní spis nebyl od zahájení správního řízení nijak doplněn. Sdělení ze dne 27. 12. 2017 bylo žalobci doručeno dne 28. 12. 2017, jak rovněž vyplývá z doručanky založené ve správním spisu.
23. Ze správního spisu se pak nepodává, že by žalobce do jeho obsahu před vydáním Prvostupňového rozhodnutí nahlížel či že by se k věci jakkoli vyjadřoval.
24. Správní orgán posléze přistoupil k vydání Prvostupňového rozhodnutí, jehož závěry jsou rekapitulovány výše v části I. tohoto rozsudku.
25. Žalobce brojil proti Prvostupňovému rozhodnutí odvoláním ze dne 5. 2. 2018, v němž obdobně jako nyní v podané žalobě namítal nedostatek řádného zahájení řízení. Závěry vyslovené žalovanou k těmto námitkám v odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou pak rekapitulovány výše v části II. tohoto rozsudku.
26. Soud připomíná, že podle § 46 odst. 1 správního řádu platí, že *„řízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby“.*
27. Dle uvedeného ustanovení tedy platí, že správní řízení vedené z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán doručí účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 správního řádu oznámení o zahájení řízení.

28. Z ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu se tak jednak podává požadavek, aby správní orgán doručil oznámení o zahájení řízení účastníku řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, tedy osobě, které má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost. Předmětné ustanovení pak současně upravuje nemnohé obsahové požadavky na takové oznámení o zahájení řízení z moci úřední, mezi které patří (vedle označení správního orgánu a identifikačních údajů oprávněné úřední osoby) rovněž i specifikace předmětu řízení.
29. Vady oznámení o zahájení řízení spočívající v nedostacích týkajících se označení správního orgánu a identifikačních údajů oprávněné úřední osoby nebyly v posuzované věci žalobcem namítány. Posouzení otázky, zda bylo oznámení o zahájení řízení doručeno účastníkovi, zpravidla nebude v praxi činit větší potíže. Není tomu tak ani v nyní posuzované věci (srov. dále).
30. Pokud jde o vymezení předmětu řízení, platí, že je třeba vycházet z náležitostí výrokové části rozhodnutí (respektive výroku), která jako jediná má právní účinky, a tedy ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu zakládá, mění nebo ruší práva nebo povinnosti nebo tato práva nebo povinnosti autoritativně deklaruje (§ 68 odst. 2 správního řádu). Při vymezení předmětu takového řízení v oznámení o zahájení řízení tedy správní orgán uvede věc, o které bude v řízení jednáno. Při popisu věci správní orgán specifikuje práva nebo povinnosti, o kterých bude v řízení rozhodováno, a též dosavadní skutková zjištění, na základě kterých je řízení zahajováno a která budou sloužit jako podklad pro rozhodnutí.
31. Zvláštní množinu případů řízení zahajovaných z moci úřední pak představuje správní řízení o správních deliktech. Pokud jde o vymezení předmětu řízení v takovém typu řízení, Nejvyšší správní soud opakovaně zdůraznil, že *„vymezení skutku, pro který je řízení zahájeno, musí mít určitý stupeň konkretizace, stejně tak jako musí být z oznámení o zahájení řízení zřejmé, co bude jeho předmětem a o čem bude v řízení rozhodováno“* (viz např. rozsudek ze dne 20. 11. 2003, čj. 5 A 73/2002 - 34, publ. pod č. 296/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že *„na samém počátku řízení není možné jeho předmět zcela přesně vymezit. V této fázi má správní orgán pouze informace plynoucí z jeho postupu před samotným zahájením správního řízení a z případných vnějších podnětů. Nicméně předmět jakéhokoli zahajovaného řízení (a pro oznámení o zahájení správně-trestního řízení to platí zvláště) musí být identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit“* (viz rozsudek ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009 - 541, publ. pod č. 2119/2010 Sb. NSS). Judikatura správních soudů přitom odlišuje nároky na vymezení předmětu řízení (skutku) v oznámení o zahájení řízení oproti výroku rozhodnutí v takto zahájeném řízení, přičemž dovozuje, že mezi skutkem, pro který je „sdělováno obvinění“, a skutkem, za který je pak adresát sankčního rozhodnutí trestán, nemusí existovat po stránce skutkové naprostý soulad, neboť v průběhu řízení mohou některé dílčí skutečnosti teprve vyplynout najevo, či může jinak dojít ke korektuře původních skutkových předpokladů. Pokud však je v průběhu řízení zjištěn určitý aspekt jednání, který „obviněnému“ dosud nebyl vytýkán a vede-li toto nové dílčí skutkové zjištění k rozšíření právní kvalifikace postihovaného jednání, je

nutno přistoupit k „rozšíření obvinění“ a poskytnout tak stíhané osobě právo přizpůsobit této nové skutečnosti svou obhajobu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2011, čj. 2 Afs 91/2009 - 149, či ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 Afs 53/2010 - 420).

32. S ohledem na shora uvedené platí, že skutek, pro který je zahajováno správní řízení, tedy musí být v oznámení o zahájení správního řízení dostatečně konkretizován tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným protiprávním jednáním (což má význam z hlediska dodržení zásady *ne bis in idem*, překážky litispendence a překážky *res iudicata*), a to proto, aby si byl obviněný vědom, jaké jednání je mu kladeno za vinu, a tím bylo respektováno jeho právo na obhajobu, které je součástí širšího práva na spravedlivý proces.
33. Z judikatury správních soudů rovněž v této souvislosti vyplývá, že oznámení o zahájení správního řízení správnímu orgánu fakticky vytyčuje rozsah a obsah jeho oprávnění, jednak účastníku řízení dává indicii o mezích jeho práv a povinností, chrání jeho právo na obhajobu a zajišťuje mu tak v řízení o trestním obvinění podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod právo na spravedlivý proces v širším smyslu. Smyslem informování účastníka řízení o zahájeném řízení o správním deliktu je tedy vyjavit účastníku řízení, že je s ním takové řízení vedeno, zajistit, aby měl účastník řízení jistotu v tom, jaké jednání je mu v zahajovaném řízení vytýkáno, a mohl tedy podniknout veškeré kroky na svou obranu, které mu zákon umožňuje, především pak se v rámci práva na obhajobu seznámit s okolnostmi kladenými mu za vinu a s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009 - 541).
34. Žalobci lze přisvědčit potud, že některé nedostatky v zahájení řízení o správním deliktu jistě mohou vyústit v nezákonnost v řízení posléze vydaného meritorního rozhodnutí. Ze shora uvedeného vyplývá, že o takový případ by se jednalo především tam, kde by vady týkající se postupu správního orgánu při zahájení správního řízení fakticky vyústily v odepření či významné omezení procesních práv účastníka takového řízení. Nejvyšší správní soud ostatně v tomto směru v minulosti mj. potvrdil, že závažného porušení procesních práv účastníka řízení se dopustí správní orgán, jehož prvním úkonem vůči účastníku řízení ve správním řízení zahájeném z vlastního podnětu je až doručení rozhodnutí ve věci, neboť účastník řízení je tím vyloučen z možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2003, čj. 7 A 130/2002 - 28, publ. pod č. 200/2004 Sb. NSS).
35. O podobný případ se však v posuzované věci podle přesvědčení soudu v žádném ohledu nejedná. Soud nemá z dále uvedených důvodů pochybnosti o tom, že v posuzované věci bylo žalobci v souladu s požadavky vyplývajícími ze shora citovaného § 46 správního řádu doručeno oznámení o zahájení řízení o správním deliktu obsahově vyhovující shora vyloženým zákonným a judikatorním mantinelům, a řízení tak s ním bylo dne 23. 3. 2017 řádně zahájeno.

36. Jak je zjevné ze shora provedené rekapitulace obsahu správního spisu, v nyní řešeném případě správní orgán prvního stupně žalobce v Oznámení o zahájení řízení informoval o tom, že v souladu s § 46 odst. 1 správního řádu zahajuje řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu podle § 9 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. V Oznámení o zahájení řízení přitom jednoznačně specifikoval skutek, pro který je řízení zahajováno [cit. „při kontrole provedené dne 18.4.2016 na čerpací stanici pohonných hmot F 9, s.r.o., umístěné na adrese Dukelských hrdinů 200, 269 01 Rakovník – Rakovník II, prodávala Směsnou motorovou naftu s obsahem MEMK nad 30% (v prodeji pod názvem SMN30 Diesel) nesplňující požadavek na složení a jakost stanovený vyhláškou č. 133/2010 Sb. (...) a ust. § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, neboť ve sledovaném ukazateli Bod vzplanutí P.M. byla zjištěna hodnota 20,5 °C, přičemž normou ČSN 656508 – 2013 stanovená limitní hodnota, při zahrnutí nejistoty měření dle ČSN EN ISO 4259, činí minimálně 53,0 °C, čímž prodávaná [motorová] nafta s obsahem MEMK nad 30% (v prodeji pod názvem SMN 30 Diesel) nevyhověla limitní hodnotě ČSN 656508 – 2013“]. Správní orgán prvního stupně pak v Oznámení o zahájení řízení rovněž způsobem nevzbuzujícím pochybnost explicitně poukázal na zdroj skutkových poznatků o předmětném skutku (cit. „zjištění se opírá o písemnosti, které tvoří součást spisu, založené[ho] v této věci. Protokol o kontrole ze dne 18.5.2016, identifikační kód 100016051890571, byl účastníkovi doručen dne 20.5.2016“).
37. Přestože tedy správní orgán prvního stupně současně v textu Oznámení o zahájení řízení uvedl, že je řízení zahajováno „s obchodní společností OMV Česká republika, s.r.o. jako účastníkem řízení ve smyslu § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu“, bylo podle přesvědčení soudu na daném skutkovém půdorysu ze všech okolností zřejmé, že účastníkem řízení, s nímž je předmětné řízení o daném skutku zahajováno, je právě žalobce, kterému byla předmětná písemnost adresována a jemuž byla dne 23. 3. 2017 doručena.
38. Soud nepřehlédl, že žalobce byl v průběhu roku 2016 opakovaně seznámen s kontrolními úkony realizovanými správním orgánem prvního stupně ve věci plnění požadavků na složení a jakost pohonných hmot dle § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách a prováděcích právních předpisů. Předmětná kontrola, ukončená podle § 18 písm. a) kontrolního řádu marným uplynutím lhůty pro podání námitek proti Protokolu o kontrole, byla vedena právě a jedině s žalobcem jako kontrolovanou osobou. Žalobce byl v průběhu kontroly opakovaně informován o průběhu kontroly; z jemu doručovaných písemností bylo zcela nepochybné, že je to právě on, kdo se nachází v postavení kontrolované osoby a ve vztahu k němuž je kontrolováno plnění zákonem a prováděcími právními předpisy uložených povinností (srov. úřední záznamy ze dne 18. 4. 2016 a ze dne 21. 4. 2016, oznámení o zahájení kontroly ze dne 20. 4. 2016, čj. ČOI 48239/16/1000, přípis ze dne 21. 4. 2016, čj. 49338/16/1000, oznámení o provedené kontrole ze dne 18. 5. 2016, čj. 61682/16/1000).
39. Postavení žalobce jako kontrolované osoby, resp. osoby, která měla svým jednáním porušit povinnosti na úseku plnění požadavků na složení a jakost pohonných hmot dle § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách a prováděcích právních předpisů, pak plyne rovněž

ze samotného Protokolu o kontrole, doručeného žalobci dne 20. 5. 2016. Z Protokolu o kontrole se jednoznačně a způsobem nevzbuzujícím jakoukoli pochybnost podává, že je to právě žalobce, který tím, že prodal či vydal pohonnou hmotu nesplňující požadavky na pohonné hmoty dle § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, když v protokolu označený vzorek nevyhověl ve sledovaných ukazatelích požadavkům na pohonné hmoty kladeným prováděcími předpisy, naplnil znaky skutkové podstaty § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách. Žalobce byl rovněž v Protokolu o kontrole seznámen s tím, že správní orgán prvního stupně v návaznosti na popsání kontrolní zjištění provede další opatření. Žalobce si byl ostatně svého postavení zjevně vědom, když správní orgán prvního stupně přípisem ze dne 23. 6. 2016 informoval o odstranění nevyhovujících pohonných hmot.

40. Soud je přesvědčen, že žalobci nemohly za dané situace poté, co mu bylo dne 23. 3. 2017 doručeno Oznámení o zahájení řízení, rozumně vzniknout jakékoli pochybnosti stran toho, že je řízení ve věci předmětu řízení popsáno v tomto oznámení zahajováno právě s ním. Jak bylo konstatováno výše, řízení bylo Oznámením o zahájení řízení zahájeno právě a jedině ve věci skutku popsáno v Protokolu o kontrole, tedy skutku, kterého se měl dopustit žalobce bez součinnosti s jakoukoli jinou osobou prodejem nevyhovujících pohonných hmot na jím provozované čerpací stanici. Oznámení o zahájení řízení v rámci vymezení předmětu řízení explicitně odkazuje na Protokol o kontrole a další písemnosti tvořící kontrolní spis.
41. Soud pak neponechal bez povšimnutí, že správní orgán prvního stupně v Oznámení o zahájení řízení co do zdroje skutkových poznatků o skutku, jež je předmětem zahajovaného řízení, na Protokol o kontrole nejen odkázal, ale rovněž výslovně uvedl, že předmětný protokol „byl účastníkovi doručen dne 20.5.2016“ (pozn. zvýraznění doplněno soudem). Jinak řečeno, žalobci nelze přisvědčit v tom, že by správní orgán prvního stupně v Oznámení o zahájení řízení označoval za „účastníka“ toliko společnost OMV Česká republika, s.r.o.; právě naopak, i z této části Oznámení o zahájení řízení bylo žalobci dle přesvědčení soudu nepochybně zřejmé, že je za účastníka řízení považován s přihlédnutím ke všem výše zmíněným okolnostem právě on a že tedy předmětné správní řízení ve věci skutku, kterého se měl dopustit prodejem nevyhovujících pohonných hmot na jím provozované čerpací stanici, je zahajováno právě s ním.
42. Soud opětovně připomíná, že žalobce byl v záhlaví Oznámení o zahájení řízení označen způsobem nevzbuzujícím pochybnost o tom, že je toto Oznámení určeno jemu. Ze záhlaví předmětné písemnosti jednoznačně plynulo, že jejím adresátem je žalobce, který je v písemnosti označen obchodní firmou, identifikačním číslem osoby a uvedením sídla. Jak vyplývá z doručky založené ve správním spisu, Oznámení o zahájení řízení bylo žalobci doručeno dne 23. 3. 2017. V tomto ohledu tedy byly předpoklady uvedené v § 46 odst. 1 správního řádu naplněny; stejně tak neměl soud pochybnosti o tom, že Oznámení o zahájení řízení vyhovuje shora popsáním zákonným a navazujícím judikatorním požadavkům na konkretizaci předmětu řízení o správním deliktu.

43. Za situace, kdy je z obsahu správního spisu i z tvrzení účastníků (žalobce tyto závěry žalované nijak nespороval) zjevné, že se uvedená věc společnosti OMV Česká republika, s.r.o. v žádném ohledu nikterak netýkala, představuje zmínka o této společnosti v Oznámení o zahájení řízení podle přesvědčení soudu pouhou zřejmou chybou v psaní. Jakkoli není takové pochybení v rámci výkonu veřejné moci žádoucí a správní orgány by se ho měly ve své činnosti vyvarovat, nelze je v rámci realizace činností spadajících do oblasti veřejné správy jistě zcela vyloučit.
44. V žádném případě však nemůže vést takové zjevně toliko formální pochybení k závěru o tom, že řízení nebylo s žalobcem doručení Oznámení o zahájení řízení řádně zahájeno. Takový výklad práva by byl nepřipustně formalistický a zcela by odhlížel od shora podrobně popsaných skutkových okolností posuzované věci. Soud nemohl žalobci přisvědčit, že by z předmětného Oznámení o zahájení řízení nijak nevyplývalo, že by ve skutečnosti minil správní orgán prvního stupně zahájit řízení proti žalobci. Soud je z výše popsaných důvodů přesvědčen o opaku – ze záhlaví předmětné písemnosti s identifikací žalobce, z obsahu předmětné písemnosti popisující předmět zahajovaného řízení, tj. skutek, jehož se měl žalobce dopustit prodejem nevyhovujících pohonných hmot na jím provozované čerpací stanici, z označení skutkových podkladů, o něž se zjištění správního orgánu stran předmětného skutku opírá, a především s ohledem na odkaz na Protokol o kontrole a poznámku o jeho doručení „účastníku“ řízení, dle soudu vyplývalo, že správní orgán prvního stupně zahajuje předmětné řízení právě a jedinečně vůči žalobci. Soud pro úplnost podotýká, že žalobce ostatně nemůže plausibilně tvrdit, že řízení bylo Oznámením o zahájení řízení zahájeno právě se společností OMV Česká republika, s.r.o., neboť jemu samotnému muselo být zřejmé, že je toto oznámení adresováno a také doručováno jemu – podmínky pro zahájení řízení vůči společnosti OMV Česká republika, s.r.o. dle § 46 odst. 1 správního řádu tedy zjevně nemohly být splněny.
45. S odkazem na dříve uvedené tak soud přisvědčuje žalované, že formální pochybení v části textu Oznámení o zahájení řízení zjevně představovalo pouhou chybou v psaní, přičemž ze všech shora popsaných okolností posuzované věci je zcela nepochybné, že řízení bylo zahájeno a vedeno výhradně s žalobcem. Ten byl zjevně o zahájení řízení informován, byl seznámen s tím, jaké jeho jednání je mu kladeno za vinu, a z jakých skutkových poznatků bude správní orgán prvního stupně při posouzení věci vycházet. Soud nepochyboval o tom, že žalobce věděl, že je účastníkem předmětného správního řízení a v čem spočívá projednávaný skutek, a mohl se k těmto skutečnostem v rámci prvoinstančního řízení vyjádřit, resp. uplatnit všechna jemu náležející procesní práva. Sdělení ze dne 27. 12. 2017 pak v daném ohledu představovalo toliko ujištění žalobce o uvedených skutečnostech.
46. Soud přitom považuje za klíčové, že žalobce v podané žalobě ani předtím v průběhu odvolacího řízení netvrdil, že by byl v důsledku postupu správního orgánu prvního stupně konkrétním způsobem zkrácen na některém svém procesním právu, že mu byla postupem správního orgánu prvního stupně jemu náležející procesní práva odňata či že by nemohl v řízení učinit něco, co by jinak učinit mohl apod. Pasivita v průběhu takto zahájeného

řízení byla zjevně důsledkem žalobcem zvolené procesní strategie, které však soud z výše vyložených důvodů nemůže přiznat ochranu.

47. Za tohoto stavu soudu nezbylo, než uzavřít, že řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu popsáním skutkem žalobce bylo doručením Oznámení o zahájení řízení žalobci dne 23. 3. 2017 se žalobcem řádně zahájeno. Prvostupňové rozhodnutí ani Napadené rozhodnutí nejsou v daném ohledu zatížena vadou, pro kterou by neměla v soudním přezkumu obstát. Žalobní námitky vznesené pod prvním žalobním bodem proto soud neshledal důvodnými.
48. Námitkami vznesenými pod **druhým žalobním bodem** pak žalobce brojil proti výši uložené pokuty.
49. V této souvislosti soud podotýká, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalované, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 8 Afs 85/2007 - 54). Soud tedy při přezkoumávání rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, čj. 4 As 47/2004 - 87).
50. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru konkrétněji plyne, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgán se při ukládání trestu (tj. v tomto případě pokuty) musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a odůvodnit jeho nepodstatnost (srov. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, čj. 8 As 17/2006 - 78). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce.

51. Soudní řád správní ovšem i za situace, kdy správní orgán zákonné meze nepřekročil a výši pokuty řádně zdůvodnil, dává soudu zvláštní oprávnění moderovat výši pokuty (§ 78 odst. 2 s. ř. s.). V rámci moderačního práva soud zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená. Mezi hlediska individualizace trestu v dané věci patří zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Při posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu není hlavním kritériem skutková podstata deliktu, nýbrž především intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení či ohrožení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, čj. 7 As 71/2010 - 97, č. 2209/2011 Sb. NSS). Soudní řád správní tedy umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Ani v takovém případě však pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012 - 36).
52. Soud tedy k předmětné obecné žalobní námitce, vycházející z takto popsáných judikatorních východisek, konstatuje, že správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností správním orgánem prvního stupně, aprobežované žalovanou, není v daném případě zatíženo vadami, pro které by Napadené rozhodnutí nemohlo v soudním přezkumu obstát. Soud podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Pokud se tedy žalobce v tomto směru omezil na blíže nerozvedenou námitku nepřiměřenosti

pokuty, mohl se soud touto námitkou zabývat pouze v míře konkrétnosti, v jaké ji žalobce vznesl. V tomto směru pak soud, respektujíc shora popsaná pravidla soudního přezkumu správního uvážení o výši sankce, žádné okolnosti zakládající nepřiměřenost uložené pokuty nezjistil. Sám žalobce ostatně ani žádnou takovou okolnost v podané žalobě konkrétně nespecifikoval.

53. K jediné „konkrétnější“ námitce poukazující na to, že uložená výše pokuty nereflektuje skutečnost, že jednání bylo jednáním nedbalostním, resp. odhlíží od hodnoty pohonných hmot, u nichž byl zjištěn předmětný nedostatek, soud pro úplnost podotýká, že z odůvodnění obou rozhodnutí je zjevné, že uvedené okolnosti byly řádně vzaty v rámci rozhodování o výši pokuty v úvahu jako okolnosti polehčující a i s ohledem na ně byla žalobci uložena pokuta při dolní hranici zákonného rozpětí.
54. Za této situace proto soud k toliko takto obecně vznesené námitce nepřiměřenosti pokuty uzavírá, že nemohla být shledána důvodnou. Odlišný náhled žalobce na způsob hodnocení rozhodujících skutečností žalovanou, resp. jeho přesvědčení, že konkrétní okolnosti posuzované věci měly vést k uložení ještě nižší pokuty, nemohou být samy o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. Napadené rozhodnutí není v tomto ohledu zatíženo vadou nezákonnosti.
55. Soud v dané věci nezjistil, že by závěry správních orgánů nebyly dostatečně podloženy skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Žalobce v podané žalobě ostatně ani nenamítal, že by se správní orgány opomněly zabývat některým dalším konkrétním kritériem úvahy o výši pokuty. Stejně tak nenamítal, že by bylo možno pokutu v uvedené výši považovat za likvidační. Závěry, k nimž správní orgány dospěly při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou podle přesvědčení soudu v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení.
56. Zdejší soud tedy v diskreci žalované o výši pokuty žádnou okolnost svědčící o zneužití či překročení mezí správního uvážení neshledal. Žalobce ostatně nad rámec výše uvedeného netvrdil jiné konkrétní důvody pro závěr, že pokuta byla uložena v nepřiměřené výši. Neuplatnil žádnou bližší argumentaci, proč se mu jeví závěry žalované při hodnocení jednotlivých zákonných kritérií excesivními.
57. Soud tedy neshledal důvodnou ani námitku, kterou žalobce pod druhým žalobním bodem brojil proti tvrzené nepřiměřenosti uložené pokuty.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

58. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

59. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. dubna 2020

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu